

Arrest

**nr. 128 806 van 4 september 2014
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

De Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 14 mei 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) van 11 april 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juli 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. VANHOECKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 11 april 2014 wordt beslist de verzoekende partij een inreisverbod op te leggen. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Aan de heer (...) H.R. (...) wordt een inreisverbod voor drie jaar opgelegd, (...)

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 11.04.204 gaat gepaard met dit inreisverbod.

Reden van de beslissing:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- *In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:*

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

De termijn van het inreisverbod bedraagt drie jaar, omdat betrokkene sinds de betekening van het bevel om het grondgebied te verlaten op 13.12.2013 nog geen enkele stap heeft ondernomen om het Belgisch grondgebied en het Schengengrondgebied vrijwillig te verlaten. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en de motiveringsplicht.

De verzoekende partij betoogt onder meer dat er geen sprake is van enige motivering, maar enkel van een stereotiep algemene standaardbeslissing. De dienst vreemdelingenzaken diende rekening te houden met alle elementen van het dossier. De beslissing is noch in rechte noch in feite gemotiveerd. Er wordt ten onrechte geen enkele rekening gehouden met de specifieke omstandigheden. De verzoekende partij verwijst naar arrest nr. 92111 van 27 november 2012 van de Raad, dat handelt over een zaak waar de maximumtermijn inzake een inreisverbod wordt opgelegd zonder rekening te houden met de specifieke omstandigheden van de zaak en wordt besloten tot een schending van de motiveringsplicht.

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Artikel 74/11, §1, eerste en tweede lid van de vreemdelingenwet, luidt als volgt:

"(...) § 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. (...)"

2.3. In casu werd aan de verzoekende partij een inreisverbod opgelegd omdat zij geen gevolg gaf aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, in welk geval het opleggen van een inreisverbod wordt gesteld. De verzoekende partij betoogt onder meer dat niet werd gemotiveerd waarom meteen de maximumtermijn van drie jaar werd opgelegd, of minstens dat de maximumtermijn werd opgelegd zonder rekening te houden met de specifieke omstandigheden van de zaak.

2.4. De Raad stelt vast dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet heeft toegelicht op basis van welke overwegingen zij besloot tot het opleggen van de maximumtermijn van drie jaar die is bepaald in artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Hierbij moet worden geduïd dat het verplicht opleggen van een inreisverbod omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd niet impliceert dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd, noch dat een nadere motivering enkel voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn (cf. RvS 18 december 2013, nr. 225.871; RvS 18 december 2013, nr. 225.872). Een motivering inzake de duur van

het opgelegde inreisverbod is, aangezien verwerende partij een keuzemogelijkheid heeft, in regel vereist. Nu verwerende partij op dit punt in gebreke bleef kan verzoekende partij worden gevolgd in hun standpunt dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is. Door in haar nota met opmerkingen in een a posteriori motivering te voorzien en in essentie te duiden dat zij van oordeel was dat zij niet beschikte over elementen die konden verantwoorden dat een kortere termijn voor het inreisverbod zou worden bepaald weerlegt verwerende partij de vaststelling niet dat zij tekortkwam aan de formele motiveringsplicht. Het betoog dat verzoekende partij duidt op een bevel om het grondgebied te verlaten kan evenmin worden gevolgd nu duidelijk uit de uiteenzetting en het voorwerp van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij doelt op het inreisverbod.

Een schending van de formele motiveringsplicht werd aangetoond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) van 11 april 2014 wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

Dhr. T. VALGAERTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

S. DE MUYLDER